

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

„Причу о Таталији“ је написала Весна Алексић. Она пише књиге за децу и омладину и добитница је бројних награда.

Главни јунак књиге је петогодишњи дечак чија породица очекује рођење бебе, а он се плаши промена које ће се догодити у његовом савршеном свету.

Његов живот претвара се у потпуни хаос са првом фотографијом Таталије - Наталије из маминог стомака. Није да он не зна да каже сестрино име, већ је намерно тако зове. Он уопште није имао у плану брата, а камоли сестру. Посебно га је нервирало одушевљење маме, тате, бака и деке па чак и његове дадиље Цеце. Једне вечери су сви били радосни и саопштили су му да је добио сестру, а њега је само занимало где му је мама. Када су мама и беба дошле кући, сестра му се уопште није свиђала. Пожелео је да је пошаље свемирским бродом на Јупитер, да је остави у дубокој прашуми или да је да диносаурусима, али биљо-једима да је не би појели.

Три дана је Таталија спавала, није ништа јела, ни пила. Забринуте родитељи одвели су је у болницу. Дечаку ништа није било јасно. Тата га је затекао како плаче са носем у мамином шалу, а када га је питао зашто плаче, дечак је схватио да му није жао само маме, већ да је забринут и за ту малу Таталију. Покајао се због својих злочестих маштања и рекао да је он крив. Тата му је објаснио да беба има жутицу, да то није ништа страшно, да он није крив и да је важно да је он добро. То је био тренутак у ком је дечак заволео своју секу. То је најлепши тренутак у овој причи. Дечак је мирно заспао поред свог тате знајући да се наредног јутра сека и мама враћају кући.

Ова књига ме је мало растужила, забавила и на крају развеселила јер има срећан крај. Осећања дечака разумем, јер и ја имам млађег брата Душана Мушана Ћирјанића који ме по некад баш нервира. Кад се родио, ја сам једва чекала да он дође кући, а данас, иако је веома несташан, лепо се слажемо и играмо заједно.

Препоручујем ову књигу свима за читање. Родитељи ће научити да једнако брину о свој деци. Деца ће научити да не треба да смишљају пакости које ће учинити брату или сестри кад их не слушају. Браћа и сестре су поклон који нам је мајка родила и треба да их волимо највише на свету.

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Главни јунак књиге је дечак који је добио сестру Наталију. Он је звао Таталија, јер му је тако било лакше.

Једнога дана мама му је рекла да ће добити сестру. Он није био срећан због тога, био је љубоморан. Кад се родила његова сестра, тата му је рекао да ће га водити у породилиште да види бебу. Он је тада почео да прича неке непознате речи. Тата га је питао да ли он то прича на јапанском. Дечак се одушевио том идејом и решио да заувек прича на јапанском, или да ћути. Од тада је стално ћутао. Био је јако срећан кад се мама вратила кући. Мислио је да је његова сестра јако ружна, имала је жуту косу и стално је кмекала. Ноћу је смишљао како да је пошаље на Месец, или да је остави у прашуми, или да је да диносаурсима биљоједима да је они гаје.

Беба Таталија је имала жутицу и није се будила три дана. Мама је била забринута због тога и зато што он стално ћути. Онда је тата звао доктора и морао је да их одведе поново у болницу. Дечак је био јако уплашен и тужан. Те ноћи се пробудио и отишао у мамину собу и мирисао њен шал. Када га је тата видео, загрлио га је и утешио. Дечак је тада проговорио први пут после неколико дана. Схватио је да је бринуо за своју сестру и да је тог тренутка мало заволео.

Можемо закључити да нема разлога да будемо љубоморни на своје браће и сестре, јер родитељи увек имају довољно љубави за сву своју децу.

Лана Старовла II₁

